

අපි ඔක්කෝම එකතු වෙලා!

VLDIMIR
SUTEYEV

KANOL PUBLISHING HOUSE

දුවසක් රූ කැලෑවේ
මහා කුණාටුවක් ඇති
වුණා. සුළඟ සැරෙන්නී
හමා ගියා. මහ වැසි
ඇද වැටුණා. කැලේ
සත්තු මේ විපතීන්
බේරෙන්නට සිතා හිස
හැරුණු අතේ දිව්වා.
ගෝන හාමිට දේවදාර
ගසක් හමු වුණා. එහි
සෙවන කදිමයි. ඉතින්
ගෝන හාමි ඒ ගස
යට නැවතුණා.

මහලු වෙලා, බොහොම දිරාපත්ව තිබූ මේ දේවදාර ගස සුළඟේ සැරට කඩාගෙන වැටුණා. ගෝන හාමිගේ අං තට්ටුව මේ මහා බරැති ගසේ කඳට සිර වුණා. ඉතින් දැන් ගෝන හාමිට සෙලවෙන්නටවත් බැහැ. පසුදා උදෑසනින් ඉත්තෑවා එතැනට ආවා.

“අන්ේ අසරණා ගෝන හාමි. ඉන්න... මම නුඹට උදව් කරන්නමි.”

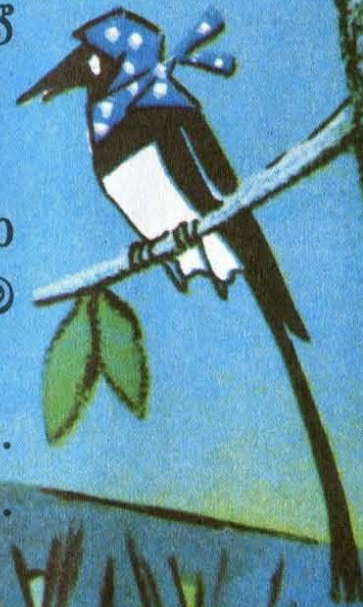
මෙහෙම කී ඉත්තෑවා දේවදාර කඳ ඔසවන්නට උත්සාහ කළා. ඒත් පලක් වුණේ නැහැ. එය යන්නමින්වත් සෙලවුණේ නැහැ.

අසල ගසක සිටි පොල්කිව්වා මොර දෙන්නට වුණා.

“කෙනෙකුට ඉඳගෙන ඉන්නට පුළුවන්. තවත් කෙනෙකුට වැතිරිලා ඉන්නට පුළුවන්. ඒත් මම දන්නවා එක්කෙනක් නම් නියතයෙන් ම මිය යනවාමයි.”

“පලයන් යන්න මෙනින්, කරදරකාරයා...” ඉත්තෑවා කෑ ගැසුවා.

“හොඳයි, මම බලාගන්නමි නුඹ ගැන” කියා පොල්කිව්වා ඉගිලුණා.

පොල්කිව්වා කැලෑව මැදට
පියාසර කළා. අළු වෘකයා
කොටයක් උඩ ඉඳගෙන උන්නා.
උග්‍ර බඩගින්නේ දත් මිටි කනවා.

“අන්න අරහෙ රස කෑමක්
තිශෙද්දි නුඹ ඉතින් මෙතනට
වෙලා ඉඳගෙන ඉන්නවා”
පොල්කිව්වා කීවා.

අළු වෘකයා උඩ පැනගෙන
නැගිට්වා.

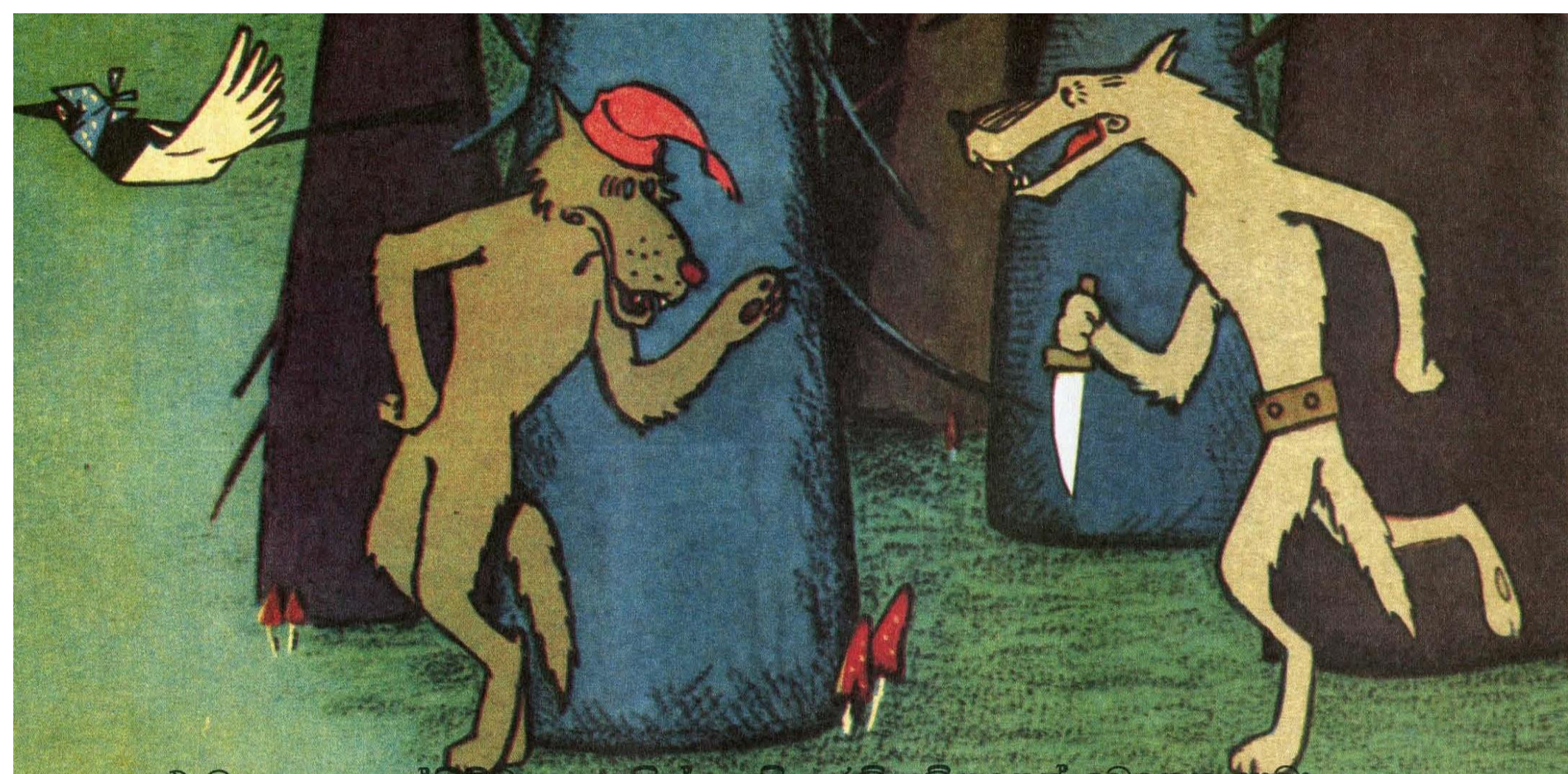
“කොහෙද... කොහෙද...”
කියා ගොරවන්නට වුණා.

“ගේන හාමි ගහකට යට වෙලා
වැටිලා ඉන්නවා. මා පස්සෙන්
වරෙන්. මම පෙන්වන්නමි.”

මේ වෙලාවේ හා හාමිත් ඇවිදින්න බොහොම කලබලයෙන් ඉන්නෑහාමිට උදව් කරමින් සිටියා. ඔවුන් දිග රිටක් සොයාගෙන එහි එක කෙළවරක් ගසේ කඳට සිර කර තැබුවා. ඉන් පසු ඒ දිග රිට ලි කොටයක් මතින් ඇල කර තබා අනෙක් කෙළවරින් පහතට බොහොම වැරෙන් ඇද්දා.

“එකයි.... දෙකයි... අපි ඔක්කොම එක සැරේට”
ඒත් ගස සෙලවුණේවත් නැහැ.

අළු වෘකයා පොල්කිව්වා පසුපසින් හැකි තරම් වේගයෙන් දුවගෙන ආවා.
කන් කොට වෘකයා උඟි නවතාගන්නට සිතා කෑ ගැසුවා. “ඒයි අළු වෘකයෝ... මොකද
කලබලේ?”

“කතා කර කර ඉන්න වෙලාවක් නැහැ. මට හොඳ රස කෑමක් ලැබෙන්නයි යන්නෙ...”

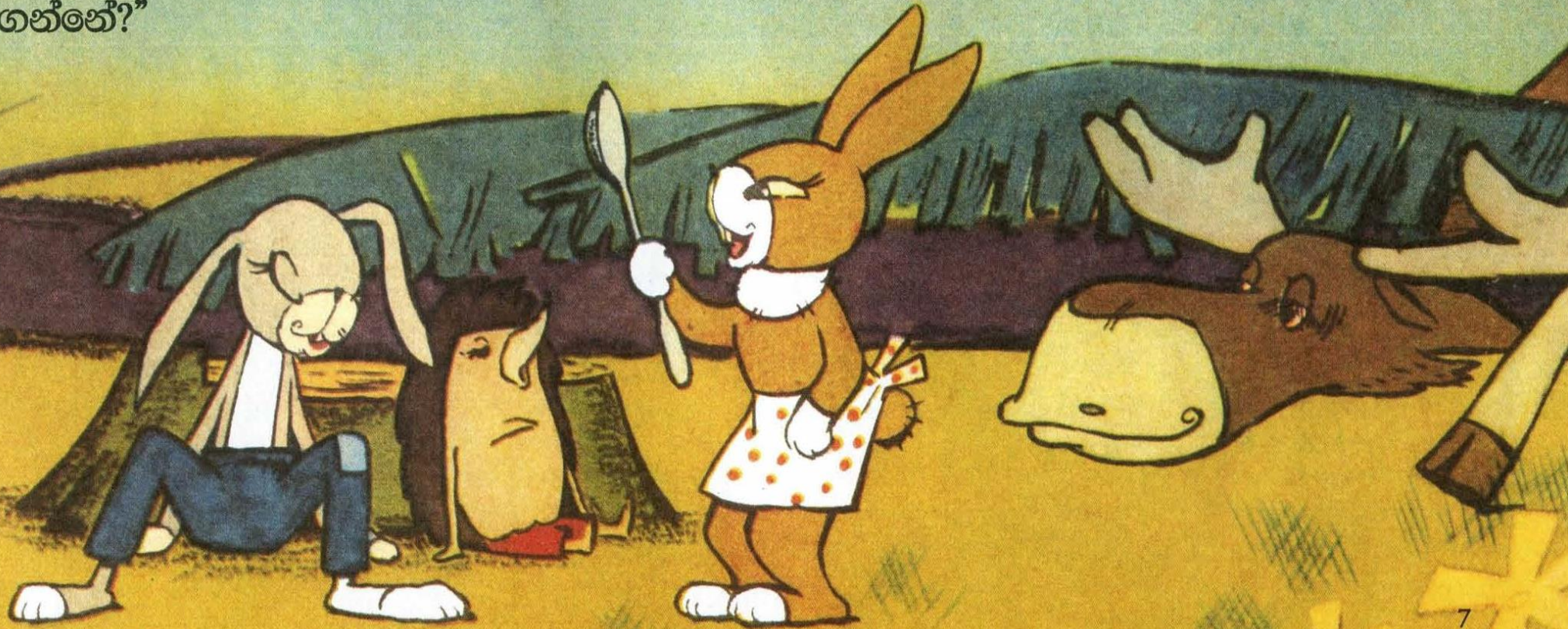
“මමත් එනවා...” කන් කොට වෘකයා දත් නියවමින් ගොරවන්නට වුණා.

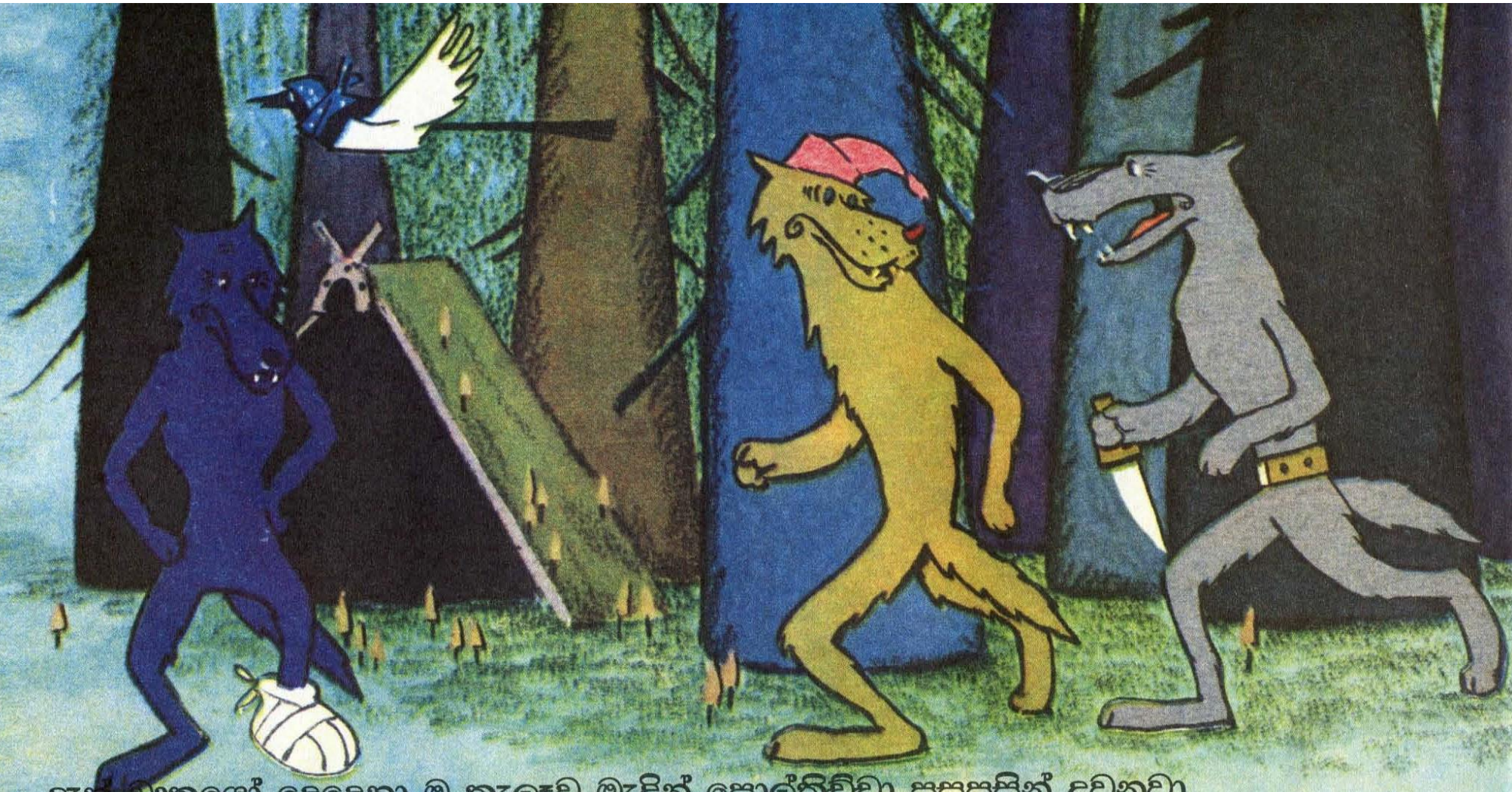
ඉත්තෑවාටත් හා හාමිටත් බොහොම වෙනසයි. ටිකක් විවේක ගන්නට හිතාගෙන ඉඳගත්තා විතරයි හා හාමිනේ එතැනට ආවා.

“ආ... නුඹ මෙතැන ද? කෑම ටික සිතල වෙනවා. ළමයිනුත් අන්න බලාගෙන ඉන්නවා.” අය බැන වැදුණා.

“පේන්නේ නැද්ද වෙලා තියෙන විපත්තිය” හා හාමි කීවේ ගෝන හාමි දෙසට හිස හරවමින්.

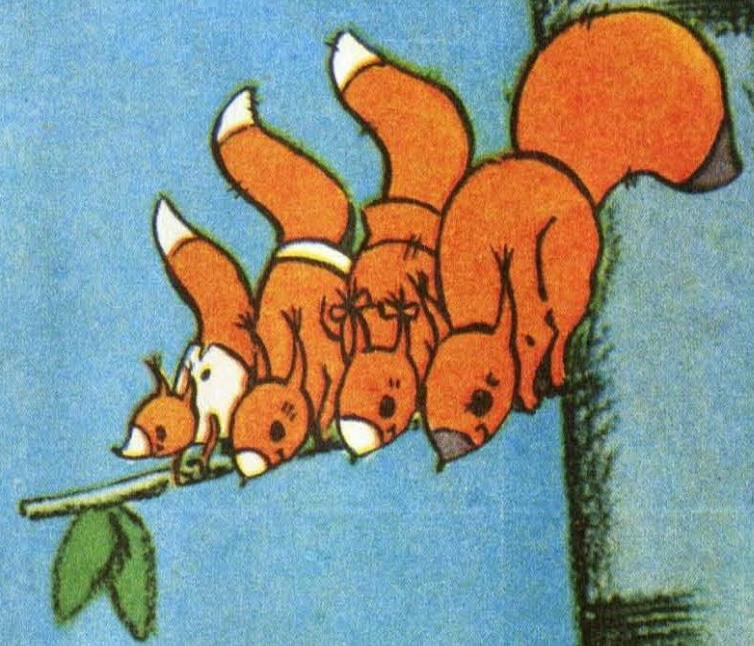
“අනේ අපොයි.” හා හාමිනේ කෑ ගැසුවා: “අපි කොහොමද අසරණ ගෝන හාමි බේරා ගන්නේ?”

උන් වෘකයෝ දෙදෙනා ම කැලෑව මැදින් පොල්කිව්වා පසුපසින් දුවනවා.
“ඒයි... යාළුවනේ...” කොර වෘකයා අනෙ සිට කෑ ගැසුවා: “කොහෙද මේ දුවන්නේ?”
“අහකට වෙයන්.. අහකට වෙයන්... අපිට රස කෑමක් ලැබෙන්නයි යන්න”
“මමත් එනවා.” කියමින් කොර වෘකයා නොණ්ඩි ගසමින් පස්සෙන් දුවන්නට පටන් ගත්තා.

“එකයි... දෙකයි... අපි ඔක්කොම එක සැරේට...”
ඉත්තෑවත්, හා හාමිත්, හා හාමිනේත් හැම
දෙනා ම එකතු වෙලා නැවතත් උත්සාහ කළා.
ඒත් ගස එක අඟලක්වත් සෙලවුණේ නැහැ.
ලේන පවුල ගස උඩ ඉඳලා හීන් හඬක් නැගුවා.
“ඉන්න.. අපිත් එනවා උදව්වට...”

උන් වෘකයෝ තුන් දෙනා ම
පොල්කිව්වා පසුපසින් දුවමින්
ඉන්නවා. හැම දෙනාට ම
වෙහෙස දැනුණා.

“එන්න ළමයිනේ” පොල්කිව්වා
කීවා: “උන් බොහොම ළඟයි.”

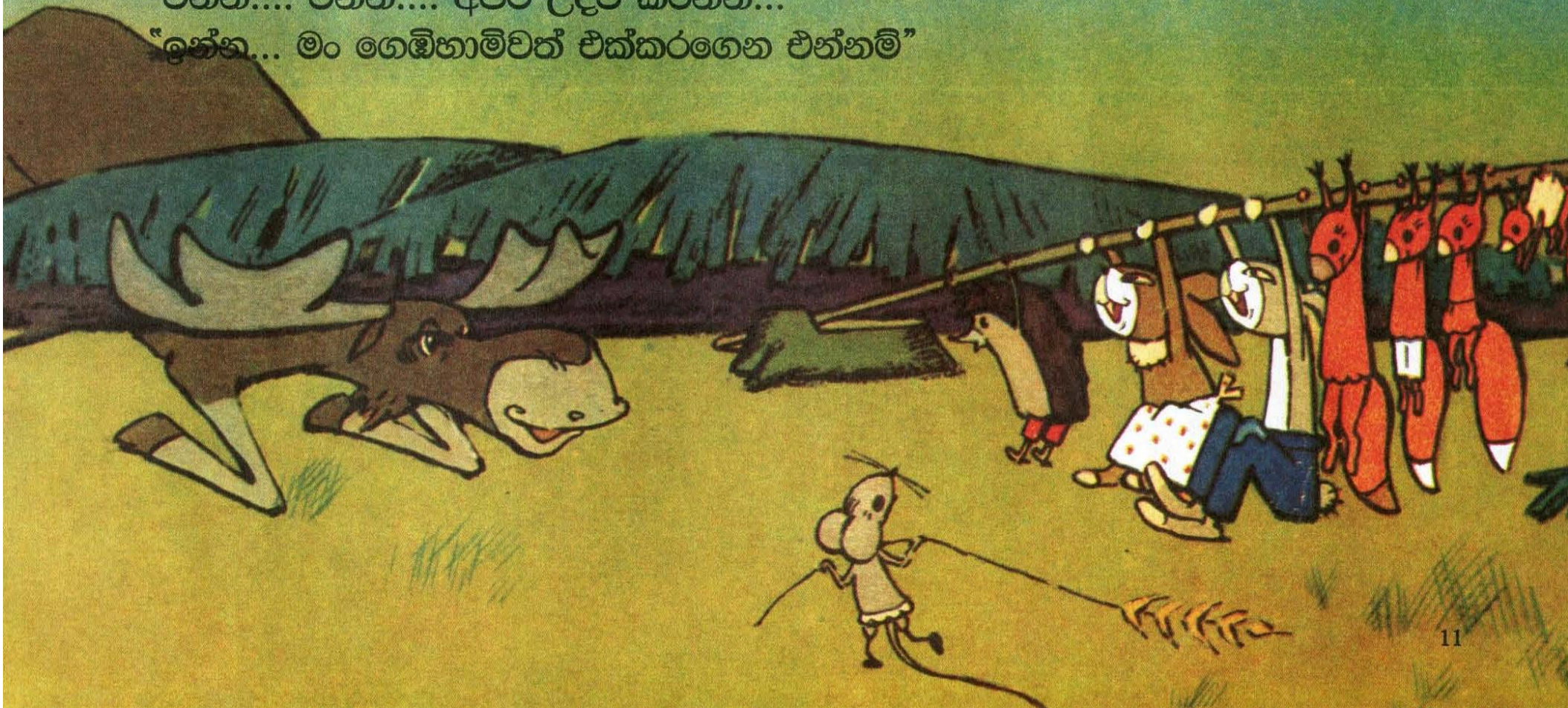
“එකයි... දෙකයි... අපි ඔක්කොම එක සැරේට ”

ඉත්තෑවා, හා හාමි, හා හාමිනේ වගේ ම ලේන පවුලේ හැම දෙනාමත් දිග රිට්ට බර යොදා වේගයෙන් ඇද්දා. ඒත් ගස හෙමෙයි සෙලවුණේවත්.

ඒ වෙලාවේ එතැනින් ගිය මී හාමි නතර වෙලා මෙහෙම ඇහුවා. “මොකද මේ කලබලේ”

“එන්න.... එන්න.... අපට උදව් කරන්න...”

“ඉන්න... මං ගෙඹිහාමිවත් එක්කරගෙන එන්නමි”

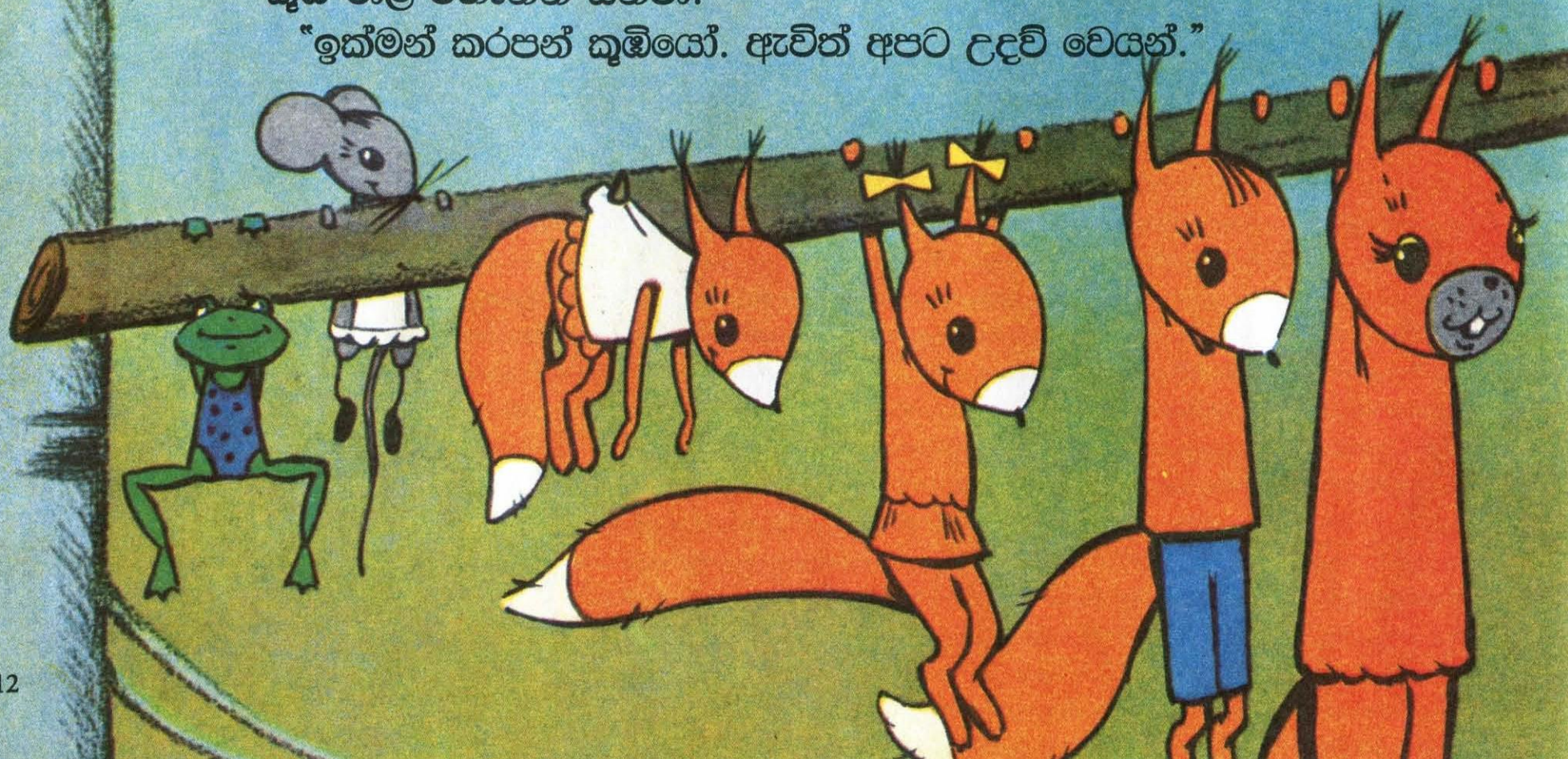

මී හාමි, ගෙමි හාමිවත් කැඳවාගෙන ආවා. දැන් හැම දෙනා ම
දිග රිටේ එල්ලිලා ඉන්නවා.

“එකයි... දෙකයි”

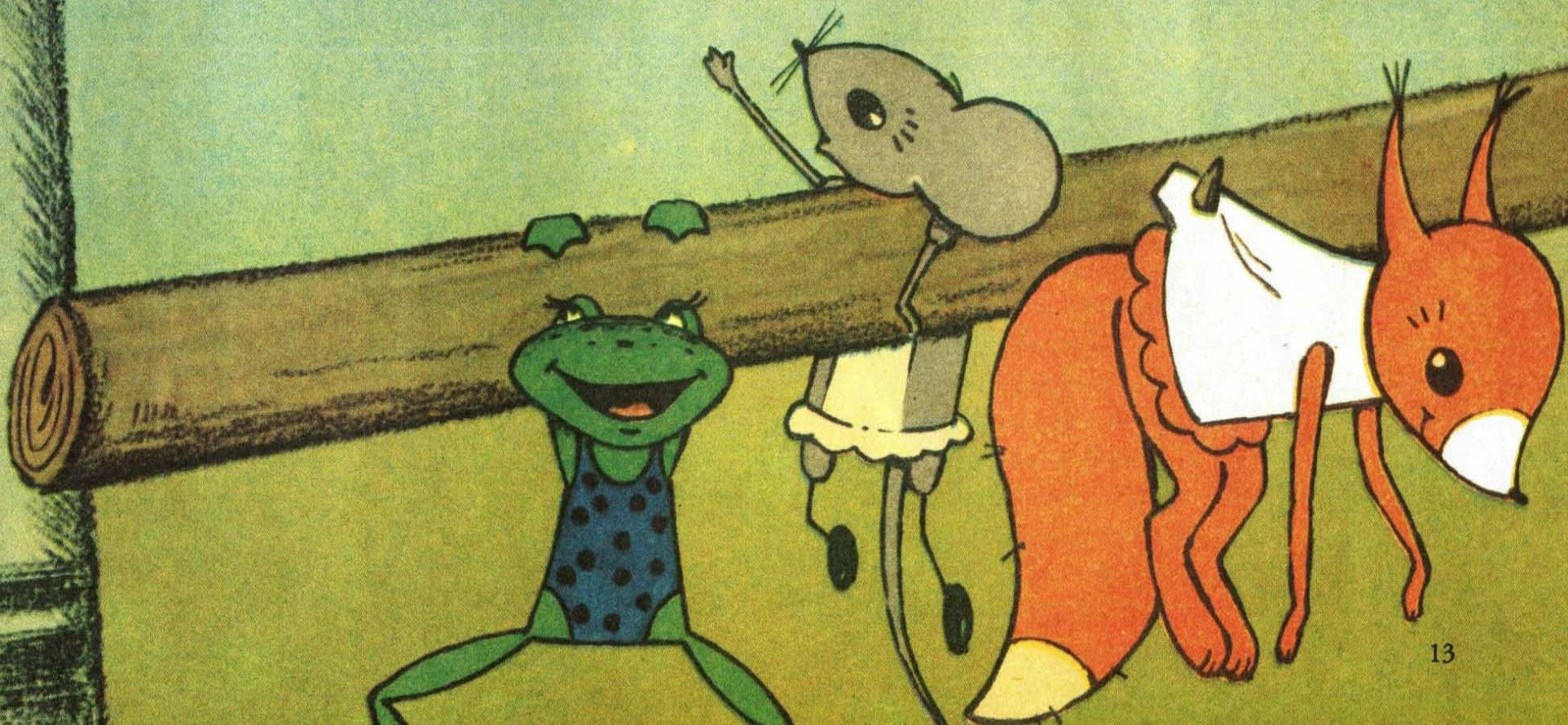
ගස ටිකෙන් ටික පොළවෙන් ඉහළට එසවුණා. ඉන්නෑ හාමි දැක්කා
කුමි රාළ එතැනින් යනවා.

“ඉක්මන් කරපන් කුමියෝ. ඇවිත් අපට උදව් වෙයන්.”

හනිකට අසල තිබුණ බර්ඩ් ගස දිගේ ඉහළට
ඇදුණු කුඹි රාළ රිටේ කෙළවරට පැන්නා.
“අපි ඔක්කොම එක සැරේට...”

ඒ වතාවේ ගසේ කඳ ඔසවා ගෝන හාමිව නිදහස් කරගන්න
හැකි වුණා.

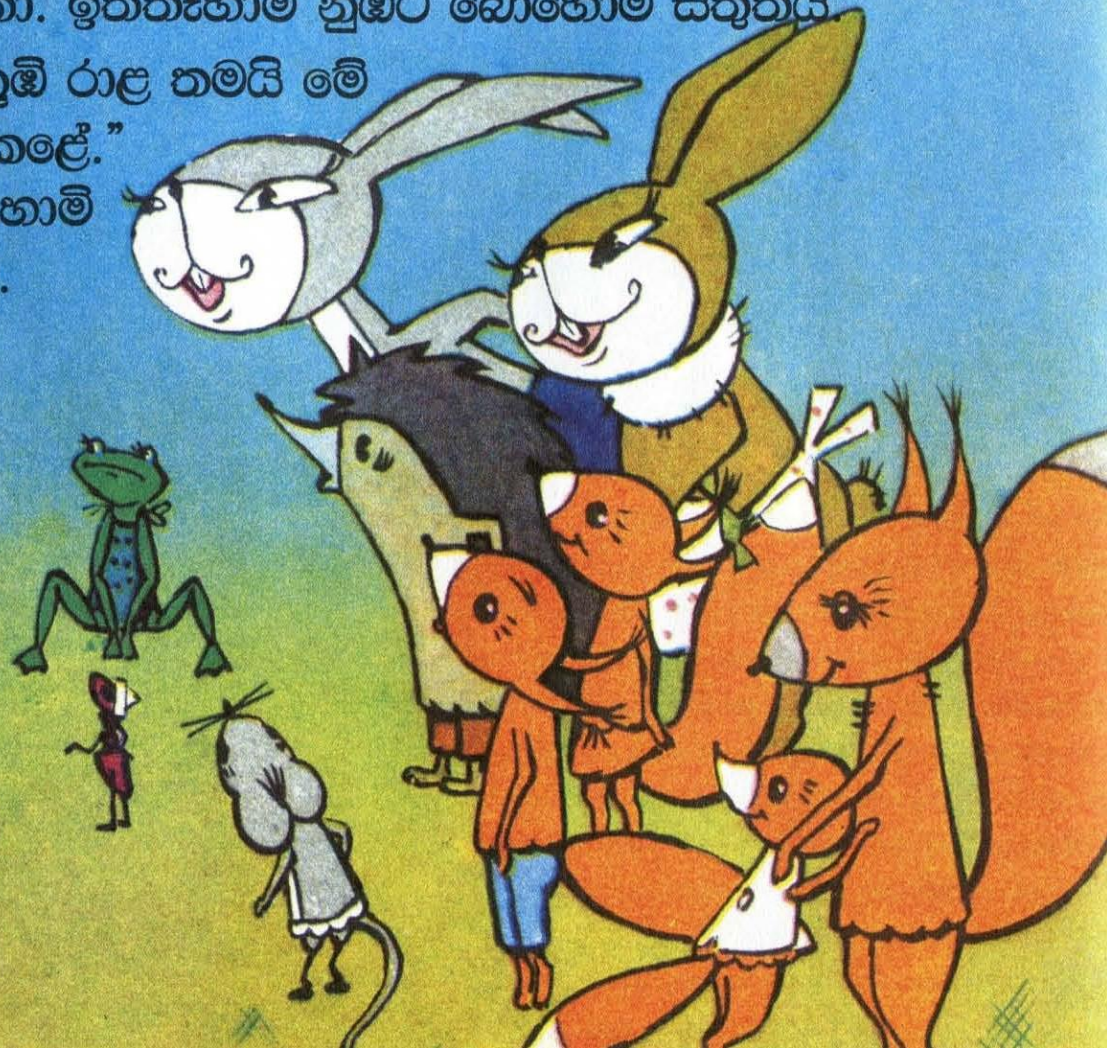
නැගි සිටි ගෝන හාමි නිස නමා හැම දෙනාට ම ආචාර කර
මෙහෙම කීවා: “ස්තූතියි යාළුවනේ... නුඹලා මගේ ජීවිතය
බේරාගත්තා. ඉත්තෑහාමි නුඹට බොහොම ස්තූතියි.”

“ඒත්... කුඹි රාළ තමයි මේ
හපන්කම කළේ.”
ඉත්තෑහාමි
කීවා.

“එයා මෙනෙ නොහිටියා නම්....”

“අනේ නැහැ.” කුඹි රාළ ලජ්ජාවෙන් කීවා:
“මම බොහොම කුඩා නොවැ.”

“නුඹ බොහොම කුඩා බව අත්ත. ඒත්
කරපු හපන්කම බොහොම ලොකුයි.”

වෘකයෝ තුන්දෙනා එනකොට කවුරුත් පෙනෙන්නට නැහැ.

“කෝ... කොහෙද රස කෑමක් තියෙන්නෙ....” ඩඩගිනිකාර වෘකයෝ ගොරවන්නට වුණා.

“අනේ මන්දා... මට නම් හිතාගන්නවත් බැහැ. මොකද වුණේ කියලා.”

පොල්කිව්වා මෙහෙම කියනවාත් එක්ක ම කුඹි රාළ ගසේ කඳ යටින් එළියට ආවා.

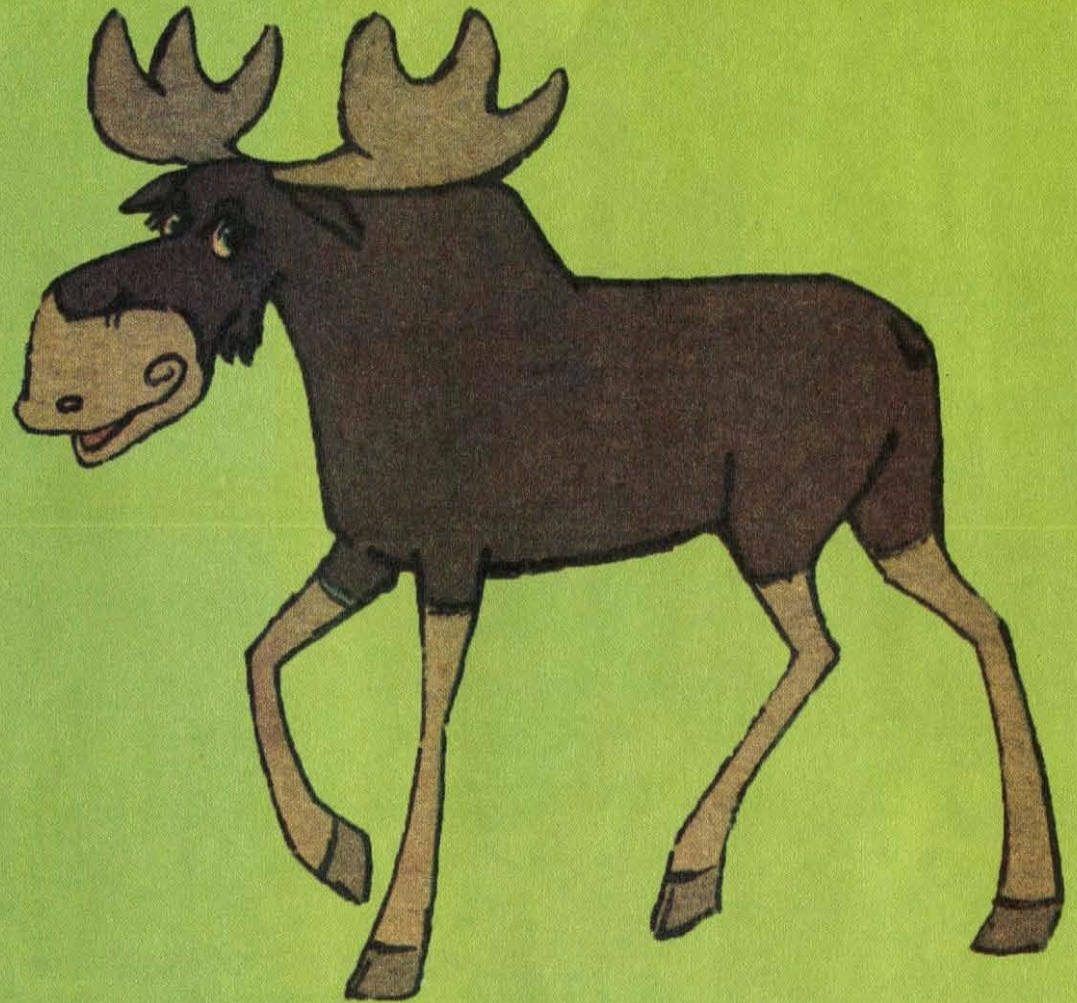
“මම! මේ මමයි ගෝන හාමිව නිදහස් කළේ...” කුඹි රාළ කීවා.

අපි ඔක්කෝම එකතු වෙලා!

වී. සුචේයෙව්

චිත්‍ර - ඩී. සප්‍රෙව්තිකෝව්
අනුවාදය - නිරූපමා සෙනරත්

Kanol Publishing House

1196/4, Kottawa Road, Pannipitiya

Tel: 011 4336778, 011 4336779

ISBN 978-955-1979-64-5

125/-